

Arrest

nr. 219 728 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. MANDELBLAT
Boulevard Auguste Reyers, bte 41/8
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 7 april 2019 en van de beslissing tot intrekking van een visum van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

" TERUGDRIJVING

Op 07.04.2019 om 05:20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,
de heer :

naam A. (..) voornaam D. (..)

geboren op 08.05.1986 te Ouagadougou geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso wonende te [....]

houder van het document gewoon paspoort nummer A3006380

afgegeven door Direction générale de la police nationale op : 11.10.2018

houder van het visum nr. 012193998 van het type C afgegeven door Belgische Ambassade in Ouagadougou

geldig van 01.04.2019 tot 30.04.2019

voor een duur van 14 dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Ouagadougou met SN256 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene beweert 14 dagen naar België te komen als toerist. Hij weet echter niet wat hij wil komen bezoeken. Hij heeft een hotelreservatie voor 1 dag. Bovendien stemt deze reservatie ook niet overeen met zijn zijn verklaring (éénpersoonskamer vs slaapzaal).

Hij zou ook een zus van een vriend willen bezoeken maar heeft haar adres niet en hij heeft ook geen uitnodiging. Die zus van die vriend bevestigt wel zijn bezoekje maar kan ook geen verdere informatie geven inzake zijn verblijf.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Geen toeristische documentatie , geen reisplanning, geen hotelreservatie voor volledige verblijf, geen uitnodiging van die zus van zijn vriend.

(..)"

Op 7 april 2019 wordt de verzoekende partij er tevens van in kennis gesteld dat haar visum wordt ingetrokken. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

" WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer A. (..), D. (..)

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

uw visum onderzocht. Nummer 012193998, afgegeven: 28.03.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(..)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene beweert 14 dagen naar België te komen als toerist. Hij weet echter niet wat hij wil komen bezoeken. Hij heeft een hotelreservatie voor 1 dag.

Bovendien stemt deze reservatie ook niet overeen met zijn zijn verklaring (éénpersoonskamer vs slaapzaal). Hij zou ook een zus van een vriend willen bezoeken maar heeft haar adres niet en hij heeft ook geen uitnodiging. Die zus van die vriend bevestigt wel zijn bezoekje maar kan ook geen verdere informatie geven inzake zijn verblijf.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Geen toeristische documentatie , geen reisplanning, geen hotelreservatie voor volledige verblijf, geen uitnodiging van die zus van zijn vriend.

(..)."

2. Over de ontvankelijkheid

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 7 april 2019 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd

aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in administratieve zaken van 18 juli 1966. Zij betoogt dat zij Franstalig is en dat zij ook die taal kiest als proceduretaal. Door evenwel de bestreden beslissingen in het Nederlands te treffen wordt de taalwetgeving geschonden.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 34 van de Visumcode en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betoogt dat zij in bezit was van haar paspoort en visum en dat haar reisdoel al goedgekeurd was door de Belgische autoriteiten zodat zij het niet nodig achtte haar visumaanvraagdocument en stukken af te printen en mee te nemen. Uit haar aanvraag blijkt dat zij een programma had. In haar smartphone zelf bevond zich de motivatiebrief. Aangezien zij om 4u 's morgens geïntercepteerd werd, was zij niet dermate wakker om dit document te consulteren ten einde haar reismotief te duiden. Zij heeft duidelijk uitgelegd wat de redenen waren van haar bezoek. Het gegeven dat zij geen reisgids bij had is te verklaren door het feit dat zij haar smartphone bijhad waardoor zij op internet kan navigeren om toeristische info op te zoeken. Zij wou één nacht op hotel blijven en dan haar bezoek verder zetten. Haar enige contact in België is O. die de vriendin is van haar zus en niet de zus van een vriend. Deze heeft bevestigd haar op te halen en rond te leiden in België. Wat betreft het hotel verklaart verzoekende partij dat zij één nacht heeft gereserveerd om daarna te kijken of het hotel haar al dan niet bevalt en er al dan niet verder te verblijven. Verder betoogt zij nog dat zij voldoende financiële middelen heeft om haar verblijf te bekostigen. Er ligt geen uitnodiging voor van O. omdat zij enkel plande bij O. te overnachten ingeval van problemen met onderdak. Verder betoogt zij nog tewerkgesteld te zijn in het land van herkomst en daar een gezinsleven te hebben.

In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Zij betoogt dat zij een uitstekende reputatie geniet in haar professioneel leven en de bestreden beslissingen haar vernederen. Door de bestreden beslissingen wordt haar ook de mogelijkheid ontnomen naar de toekomst toe een visum te verkrijgen. De bestreden beslissingen vormen ook een inbreuk op haar privéleven.

3.3.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat – aangezien zij Franstalig is en zij het Frans kiest als proceduretaal – de bestreden beslissingen in het Frans hadden moeten gesteld worden, wijst de Raad erop dat de beslissingen tot teruggrijping en intrekking van het visum maatregelen zijn die werden genomen na controle of verzoekende partij aan de inreisvoorwaarden voldeed. Het gaat aldus om ambtshalve maatregelen nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is in deze dan ook niet van toepassing. De bestreden beslissingen zijn immers geen antwoord op een (visum)aanvraag van verzoekende partij noch een rechtstreeks gevolg van deze aanvraag. Deze beslissingen dienen dan ook niet in de taal van de aanvraag opgesteld te zijn en betekend. Conform artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (cfr. RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

Voor zover de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat er tolkproblemen waren aangezien verzoekende partij zich niet heeft verstaanbaar kunnen maken, dient vooreerst gesteld dat het eerste middel als dusdanig niet ontwikkeld is in het verzoekschrift en de advocaat van verzoekende partij dit middel uitbreidt tot een kritiek die niet als dusdanig is opgenomen in het verzoekschrift. Deze uitbreiding van het eerste middel is op het eerste gezicht niet ontvankelijk. Daarenboven wijst de Raad er volledigheidshalve op dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zich kon uitdrukken in de Franse taal en verder dat uit de notities van haar verklaringen niet blijkt dat er zich taalproblemen voordeden in de zin dat de betrokkenen elkaar niet goed zouden verstaan hebben. De Raad ziet immers niet in op welke wijze de grenspolitie dergelijke gedetailleerde verklaringen zou kunnen noteren zonder de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij de vragen moet begrepen hebben. De bestreden beslissing werd haar ook in de Franse taal uitgelegd. De verzoekende partij beperkt zich dan ook tot loutere beweringen aangaande taalproblemen.

Het eerste middel is op het eerste gezicht niet ernstig.

3.3.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot teruggrijping vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene beweert 14 dagen naar België te komen als toerist. Hij weet echter niet wat hij wil komen bezoeken. Hij heeft een hotelreservatie voor 1 dag. Bovendien stemt deze reservatie ook niet overeen met zijn verklaring (éénpersoonskamer vs slaapzaal).

Hij zou ook een zus van een vriend willen bezoeken maar heeft haar adres niet en hij heeft ook geen uitnodiging. Die zus van die vriend bevestigt wel zijn bezoekje maar kan ook geen verdere informatie geven inzake zijn verblijf.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Geen toeristische documentatie, geen reisplanning, geen hotelreservatie voor volledige verblijf, geen uitnodiging van die zus van zijn vriend.”

Ook in de beslissing tot intrekking van het visum wordt verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 34 van de Visumcode en wordt een motivering in feite gegeven, met name: *Reden van de beslissing: Betrokkene beweert 14 dagen naar België te komen als toerist. Hij weet echter niet wat hij wil komen bezoeken. Hij heeft een hotelreservatie voor 1 dag. Bovendien stemt deze reservatie ook niet overeen met zijn verklaring (éénpersoonskamer vs slaapzaal).*

Hij zou ook een zus van een vriend willen bezoeken maar heeft haar adres niet en hij heeft ook geen uitnodiging. Die zus van die vriend bevestigt wel zijn bezoekje maar kan ook geen verdere informatie geven inzake zijn verblijf.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Geen toeristische documentatie, geen reisplanning, geen hotelreservatie voor volledige verblijf, geen uitnodiging van die zus van zijn vriend.”

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

3.3.5. Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Ook blijkt dat de motieven van de bestreden beslissingen niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoekende partij hierbij rekening houdend met verzoekers eigen verklaringen. De verwerende partij is niet overtuigd van het reismotief van verzoekende partij en stoelt dit op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en het ontbreken van stavingstukken.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Evenmin dient de verwerende partij contact op te nemen met de autoriteiten die het visum hebben afgegeven om de in het kader van deze aanvraag voorgelegde stukken te raadplegen alvorens het visum in te trekken.

3.3.6. Wat de precieze toeristische intenties zijn, is volgens de verwerende partij niet afdoende duidelijk omdat verzoekende partij in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu uit het gehoorverslag van 7 april 2019 blijkt dat verzoekende partij niet alleen niet in het bezit is van toeristische informatie maar evenmin een invulling kan geven aan wat zij wenst te bezoeken in Brussel en slechts kan verwijzen naar de zus van een vriend die haar zou helpen. Daarnaast merkt de opsteller op dat het vriendenbezoek slechts één dag zou duren en verzoekende partij ook geen adresgegevens heeft van de vrouw maar enkel een telefoonnummer. Contactname met de vrouw leert dat zij wel op de hoogte is van het feit dat verzoekende partij zou langskomen voor een bezoekje maar dat zij niet kan bevestigen hoe lang de verzoekende partij bij haar zal blijven en dat zij ook geen concrete plannen hebben opgesteld. Zij zou verzoekende partij wel helpen bij een bezoek aan Brussel. Wat betreft de hotelreservatie blijkt dat deze maar voor één dag is. De verzoekende partij verklaarde daarna verder te bekijken welk hotel zij zou boeken indien dit hotel niet bevalt. Verder stelt zij dat zij een eenpersoonskamer heeft geboekt terwijl blijkt dat het een bed op een gezamenlijke slaapzaal voor vier personen betreft.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij er niet aan gedacht had de documentatie af te drukken en mee te nemen omdat haar visumaanvraag al goedgekeurd was, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de grenspolitie dat zij er niet in slaagt enige invulling te geven aan wat zij wenst te bezoeken in Brussel. Van verzoekende partij die gedurende dertien dagen een toeristisch bezoek wenst te brengen aan Brussel kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij, wanneer daarnaar bevraagd, toch enige duiding kan geven inzake de plaatsen die zij wenst te bezoeken. De vaststelling dat zij dit niet kan, doet terecht besluiten dat haar reismotief onduidelijk is. Ook het argument dat zij er – gelet op het vroege uur van haar interpellatie – niet aan gedacht heeft om het toeristisch programma dat zij op haar smartphone had staan te raadplegen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij het doel van haar voorgenomen verblijf moet kunnen staven en daaromtrent duidelijke verklaringen moet kunnen afleggen. Het is geenszins geloofwaardig dat iemand die om toeristische redenen naar België komt en daarvoor een reis van dertien dagen uittrekt, helemaal niets kan vertellen over de trekpleisters die zij wenst te bezoeken. Van dergelijke persoon kan verwacht worden dat deze toch enige toelichting daaromtrent kan geven. Het betoog dat zij op haar smartphone

in bezit was van een programma en verder het internet zou raadplegen om haar bezoek in te vullen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Ook het betoog dat zij werd opgewacht door de partner van de genoemde vriendin, dat zij één nacht zou doorbrengen in het geboekte hotel om daarna te bekijken al dan niet een ander hotel te boeken alsook dat het niet verwonderlijk is dat zij geen uitnodiging heeft van deze vriendin en dat zij geen redenen heeft om niet terug te keren naar haar land van herkomst, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de verklaringen en het gebrek aan stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen niet.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij over voldoende financiële middelen beschikt om van hotel te veranderen, wijst de Raad erop dat het gebrek aan financiële middelen geen motief vormt van de bestreden beslissingen.

3.3.7. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginsel blijkt prima facie niet.

3.3.8. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Het argument van verzoekende partij dat zij zich persoonlijk beledigd en vernederd voelt door de bestreden beslissingen en dit haar negatief doet overkomen binnen haar professioneel leven, kan bezwaarlijk doen getuigen van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Voorts is het betoog dat toekomstige visa-aanvragen negatief zullen beoordeeld worden omwille van de bestreden beslissingen, louter hypothetisch. Uit niets blijkt dat wanneer verzoekende partij naar de toekomst toe een nieuwe visumaanvraag indient en zij deze terdege kan staven, haar desalniettemin het gevraagde visum zal geweigerd worden omdat zij het voorwerp is geweest van de bestreden beslissingen.

Waar zij nog betoogt dat de bestreden beslissingen een disproportionele inmenging vormen in haar privéleven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij die enkel om toeristische redenen naar België kwam, bezwaarlijk gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België. De bestreden beslissingen hebben voorts geen uitstaans met het privéleven van verzoekende partij in haar land van herkomst en verhinderen ook de verderzetting van dat privéleven aldaar niet.

3.3.9. Waar verzoekende partij in fine van haar verzoekschrift nog de schending opwerpt van artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.10. De middelen zijn prima facie niet ernstig.

3.3.11. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER